

ze svědecké výpovědi Dr. Heřmana F-a, že se i o nároku z automobilového úrazu při jednání mluvilo. Naproti tomu zjistil též prvý soud přísežným seznáním žalobce jako strana slyšeného, že smírem míní vyrovnati jen nárok, jenž byl předmětem řízení u živnostenského soudu, nikoli též nárok z automobilového úrazu. Tyto zjištěné vady v projevu vůle stran však způsobily, že vůbec nedošlo ke srovnalé vůli stran o podstatných okolnostech a předpokladech, které měly býti podle úmyslu stran právě smírem upraveny. Ujednání však pro tyto nedostatky nestalo se právně platným (§ 1385 obč. zák.) ani o částce 2.100 Kč, jež byla jen číselným výsledkem celkové dohody a na její platnosti závislým.

Čís. 10205.

Žaloba podle § 35 ex. ř.

Žalobu o nepřípustnost exekuce vyklizením, vedené spoluvlastníky domu, nemůže dlužník opíratí o prohlášení jednoho ze spoluvlastníků po vzniku exekučního titulu, že on nepovede exekuci vyklizením bytu.

(Rozh. ze dne 4. října 1930, Rv I 67/30).

Žaloba dlužníka o nepřípustnost exekuce vyklizením byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žaloba podle § 35 ex. ř. jest opřena o tvrzení, že spoluvlastnice domu prohlásila po vzniku exekučního titulu na vyklizení bytu, jež si vymohli oba spoluvlastníci domu, k žalobcovu právnímu zástupci, že ona proti žalobci exekuci vyklizením nepovede a ani útraty nebude chtít, čímž prý nastala skutečnost nárok zrušující nebo zastavující, že si však přes to se svým manželem (druhým žalovaným) vymohla povolení exekuce vyklizením bytu a mobilární exekuce k vydobytí útrat. Dovolatel v podstatě uvádí v dovolacím spisu: není-li mezi spoluvlastníky souhlasu o vedení exekuce, nemůže býti vedena. Na to by mu bylo lze týmž právem odvětit: není-li mezi spoluvlastníky souhlasu o vyloučení exekuce, nemůže býti vyloučena. I kdyby bylo žalobcovo tvrzení o prohlášení spoluvlastnice pravdivé (což odvolací soud nezjišťoval), nic by to žalobci neprospělo, protože judikátní nárok na vyklizení bytu přísluší také druhému spoluvlastníku domu, o němž žalobce žádné skutečnosti podle § 35 ex. ř. netvrdí a jenž žádného prohlášení neučinil, ani prohlášení své manželky neschválil, ani ji k němu nezmocnil. Jeho nárok zůstal tedy nedotčen tvrzeným prohlášením manželčiným, která by mohla svým podílem volně nakládati jen bez újmy práv druhého spoluvlastníka (§ 829 obč. zák.) a která bez svolení tohoto ve společné věci nic měniti nesmí (§ 828 obč. zák.). Protože žalující nájemník nemůže užívati jen ideální polovice bytu, musí celý byt vykliditi, an nárok druhého spoluvlastníka nebyl ani zrušen ani zastaven. V tom směru jest právní posouzení odvola-

cího soudu správné, takže není ani třeba obírat se dalším důvodem odvolacího soudu, čerpaným z §§ 837 a 1238 obč. zák. a ze zjištěné skutečnosti, že správu domu vede a vedl jen manžel.

Čís. 10206.

Nesplozené (nepočaté) děti nejsou vůbec způsobilé k právům a nemohou tudíž ani opatrovníkem uzavřítí jednání odporovatelné. Lhostejno, že nemovitost, o níž šlo v odporovatelné smlouvě, byla jim knihovně připsána.

(Rozh. ze dne 4. října 1930, R II 237/30.)

Žalobci domáhali se žalobou, o níž tu jde, by bylo uznáno právem, že žalované nenarozené děti, které ještě vzejdou z manželství Josefa a Marie H-ových, jsou povinny uznati, že trhová smlouva ze dne 17. června 1927 a dodatek k ní ze dne 29. srpna 1927 jsou proti pohledávce žalobců 6.071 Kč 21 h s přísl. bezúčinné a že žalované nenarozené děti jsou povinny trpěti uspokojení pohledávky žalobců a útrat sporu exekucí na dům čís. pop. 95. Žalobu odůvodňovali tím, že jejich pohledávka proti Josefu a Marii H-ovým vznikla z převodu dle kupní smlouvy ze dne 26. března 1924, dle níž oni od manželů H-ových koupili nemovitosti. Manželé Josef a Marie H-ovi byli tehdy majetní rolníci a aby nemuseli platiti dluhy, zejména i obecní dávky z přírůstku hodnoty svých nemovitostí, zakoupili podle kupní smlouvy ze dne 17. června 1927 pro své nezletilé děti Marii, Josefa, Olgu a Jiřinu a dále pro své děti, které z jejich manželství ještě vzejdou, dům vl. čís. 61 a vzali na sebe zaplacení veškerých výloh, spojených se sepsáním smlouvy a vyhradili si pro sebe právo doživotního a bezplatného užívání nemovitostí čís. 61. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu a vrátil mu věc, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. **Důvody:** Prvý soud zamítl žalobu z důvodu, že prý tu není na straně žalovaných vůbec právního jednání, tím méně odporovatelného jednání. K tomu úsudku dospěl, zjistiť, že při sjednávání trhové smlouvy nebyly nenarozené dítky nikým zastoupeny, opatrovník Jan S. prý zastupoval jen žijící dítky manželů H-ových, nezl. Marii, Josefa, Olgu a Jiřinu H-ovy, protože ve smlouvě jest uveden Jan S. jako opatrovník nezl. žijících dětí právě uvedených a jest prý smlouva ta schválena opatrovnícky jen ohledně nezl. dětí H-ových. Prohlášení ve smlouvě trhové (odst. I), že opatrovník kupuje nemovitosti jménem žijících dětí H-ových i nenarozených, prý na věci nic nemění. Návoru tomu nelze přisvědčiti. Není rozhodné, kdo jest uveden v záhlaví smlouvy jako jednající, nýbrž záleží na tom, kdo nemovitost skutečně koupil podle obsahu smlouvy. A tu v odst. I. smlouvy, jak první soud sám zjišťuje, prodávají manželé D-ovi nemovitosti nezl. dětem Marii, Josefu, Olze a Jiřině H-ovým, jakož i dětem, které z manželství Josefa a Marie H-ových vzejdou, a tyto svým opatrovníkem k věci Janem S-em nemovitosti kupují a přejímají. Jest jasno, že kupujícími byli